

Veronica Iani

Hainele călătoare ale Iustinei

POVEȘTI APROAPE ADEVĂRATE

1

Hainele călătoare ale Iustinei

Text și ilustrații de Veronica Iani

Editura Life Learning Education, 2021

În urmă cu două nopți, Iustina numărase 537 de lupi fioroși. Dacă numeri oi, adormi imediat, însă ea trebuia să rămână trează pentru a dezlega misterul. Din nefericire, lupul 538 o adormise, deși era cel mai fioros dintre toți. Așa că misterul rămăsese în continuare nedezlegat. O adiere de vânt mișcă perdeaua. Iustina tresări și ascultă cu atenție. Privi printre gene. Nimic.

Disperată, în noaptea următoare, adusese în gândurile ei un balaur înspăimântător, cu multe capete. Din păcate, acesta se împrietenise cu oile. Și Iustina, iar adormise.

Însă, în această noapte, era hotărâtă să reziste somnului, orice ar fi. Camera era luminată de lună atât de bine, încât putea vedea chiar și cea mai mică mișcare. Bănuia că cineva îi fura hainele și i le ducea prin toată casa, ba chiar și în grădină. În fiecare zi își auzea mama: „Iustina, ce cauți pantalonii tăi în copac?” sau „Iustina, în tufa de trandafiri este o eșarfă. Ai idee cum a ajuns acolo?” Iar ea habar nu avea, însă urma să afle.

Părinții îi reproșau că este dezordonată. Îi spuneau că s-a molipsit de la Darius, fratele ei mai mare. Însă nu era adevărat. Uneori, dar doar uneori, își lăsa intenționat câte o carte prin curte, un tricou pe gard. Nu voia ca fratele ei să pară foarte dezordonat în comparație cu ea. Dar, pentru restul lucrurilor, ce puteau fi găsite oriunde, numai la locul lor nu, ea nu era de vină.

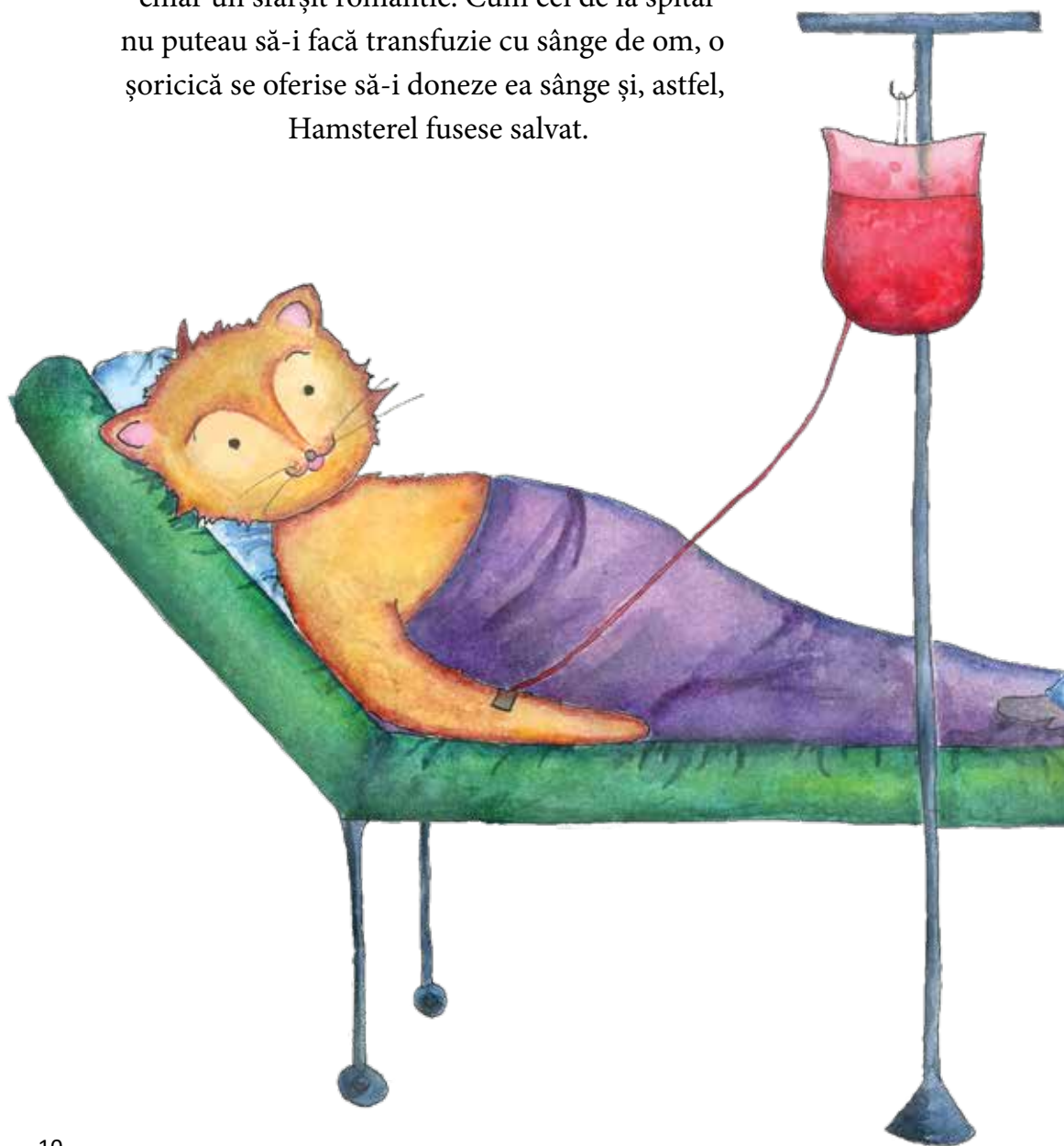
La început, se gândise că sunt niște haine călătorești, și, cum părinții erau cei care i le cumpărau, ce putea face dacă noaptea le apuca chef de hoinăreală?

Dar de ce Cezara, sora ei mai mare, nu avea astfel de probleme?

O vreme în bănuise pe hamsterul ei,
Hamsterel, că îi ia noaptea hainele
și pleacă să se mândrească în fața
prietenilor săi, șoriceii din grădină.
Și doar îi explicase de atâtea ori că
mândria nu este un lucru bun.

Probabil, din cauză că umbla astfel îmbrăcat, Hamsterel fusese atacat de o pisică. Din fericire, părinții ei l-au dus la Urgență și a scăpat cu viață. De fapt, povestea a avut chiar un sfârșit romantic. Cum cei de la spital nu puteau să-i facă transfuzie cu sânge de om, o șoricică se oferise să-i doneze ea sânge și, astfel, Hamsterel fusese salvat.

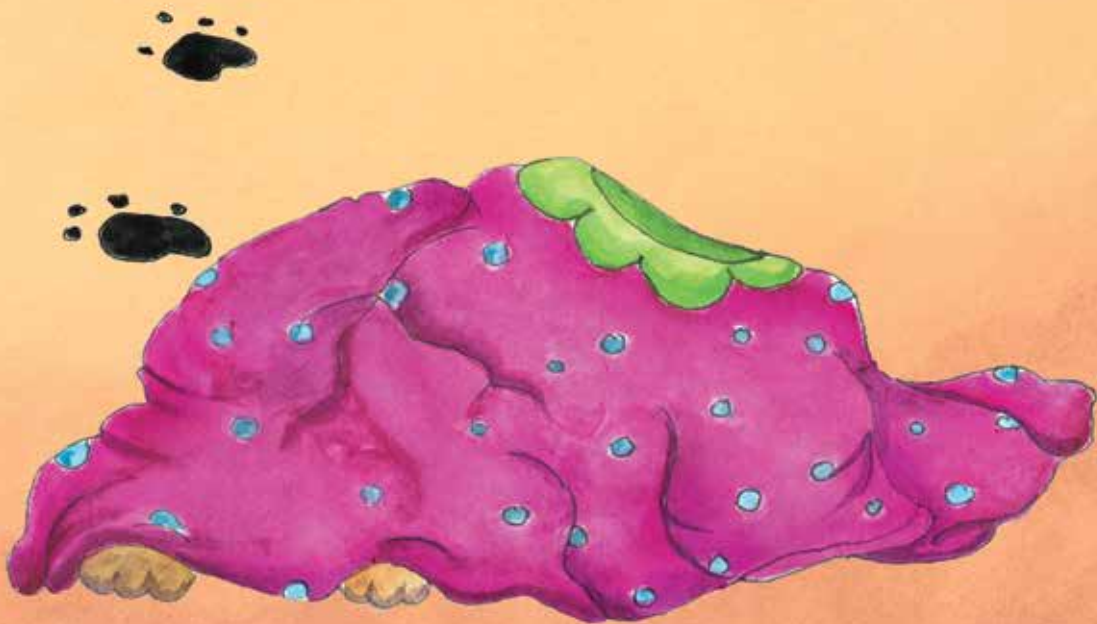
Doar că s-a îndrăgostit de acea șoricică și a spus că nu mai poate trăi fără ea. Părinții s-au întors acasă fără el. A fost tristă, dar apoi a aflat că Hamsterel e foarte fericit: și-a întemeiat o familie și are o mulțime de pui.

Deodată, se auzi un foșnet, apoi niște pași mărunți. Ceva se mișca prin cameră! Iustina deschise ochii. O mogâldeată neagră se deplasa încetișor, trăgând ceva după ea. Șoseta ei!? Iustina sări din pat, luă coșul de hârtii și îl puse peste hoțul de ciorapi. Dar, nici nu apucă să se bucure, când, o altă mogâldeată, de data aceasta acoperită cu bluza ei, apăru în celălalt colț al camerei.

– Hei! strigă Iustina și se repezi să-și recupereze bluza.

Eliberat, coșul începu să fugă prin cameră. Dându-și seama că ar putea să piardă ambii hoți, Iustina renunță la mogâldeța care îi căra bluza și prinse coșul. Îl ridică puțin și privi sub el.

Șoseta era înfășurată ca un turban în jurul unui corp plin de țepi. Doi ochi ca niște mărgelă luciră vesel.

– Aha, un arici! Te-am prins!

– Bună, Iustina, ce mai faci? se auzi vocea subțirică a ariciului.

Fetița se sperie și lovi coșul, însă ariciul rămase pe loc, zâmbind.

Iustina se holbă la el. Într-un târziu zise:

– Bună seara, domnule arici! De unde îmi știți numele?

- Ei, toată suflarea din grădină știe cum te cheamă.
Greierii, furnicile, gândăceii, păsărelele...
- Furnicile?!

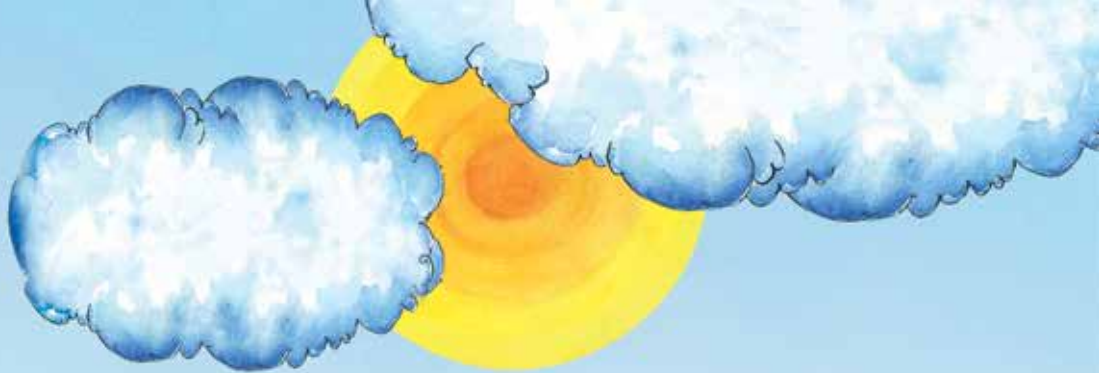

– Mai ales furnicile! De ce te miri, din moment ce le hrănești tot timpul. Totdeauna găsesc câte ceva de mâncare prin camera ta. Cel mai mult le place cozonacul, dar nici biscuiții nu-s de lepădat. Au zis că le-ai putea pune și ceva suc într-un căpăcel. Ai o sticlă sub pat și tare mult și-ar dori să afle ce gust are. Deja și-au făcut niște paie din câteva tulpini uscate de iarbă și vor să le încerce.

– Ăăă... , mai aduc uneori mâncare prin cameră, deși mama nu îmi dă voie.

– Vai, dar, te rog, spune-i că furnicile s-ar întrista dacă nu ar mai găsi de mâncare. Auzi, poți ține un secret? Au aflat și niște gândaci că pot mânca pe săturate la tine. Au de gând să vină și ei.

– Gândaci?! se scutură Iustina. Știi, de acum înainte voi mânca afară. Roagă-i să nu vină aici. Și pe furnici. Le voi lăsa în iarbă tot ce au nevoie.

– Bine, dar poți să le spui chiar tu furnicilor. Ajung și ele în curând.

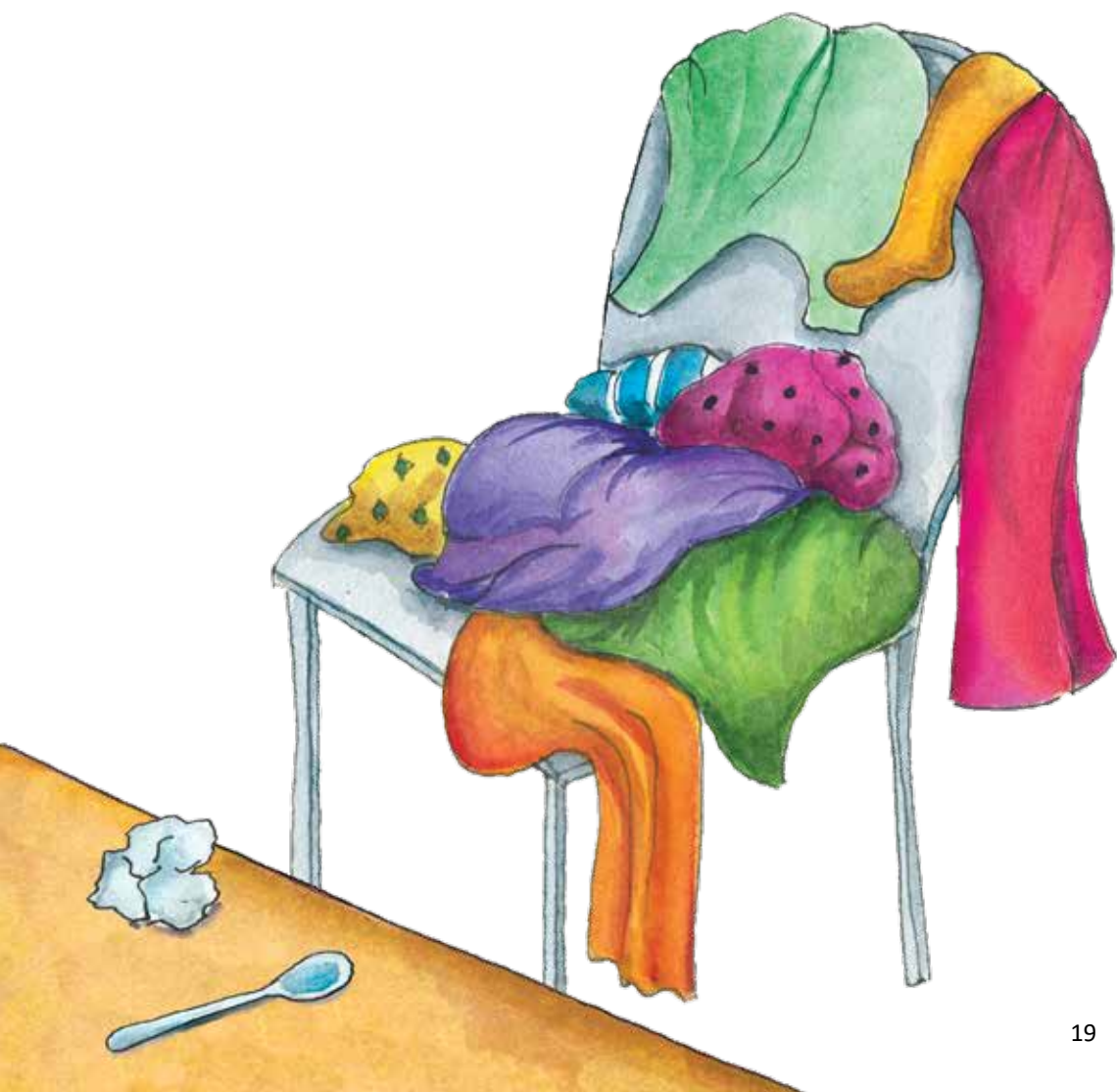
– Deci și furnicile îmi fură lucrurile,
nu doar tu!? Iar cel care mi-a luat
bluza, probabil tot un arici este, se
încruntă fetița.

– Acela este fratele meu. Dar să știi că
nu am venit să-ți furăm lucrurile, noi
doar ți le înapoiem. Șoseta asta stătea
uitată sub un tufiș. Nu ai fi avut cum
să o găsești. Bluza era și ea căzută
lângă gard. Mai avem să-ți aducem
niște creioane colorate și o cană. Dar
cu acelea vin doamnele furnici. I-am
auzit ieri pe părinții tăi că vor să îți
inspecteze camera.

– Vor să-mi inspecteze camera?!
strigă Iustina și privi în jur.

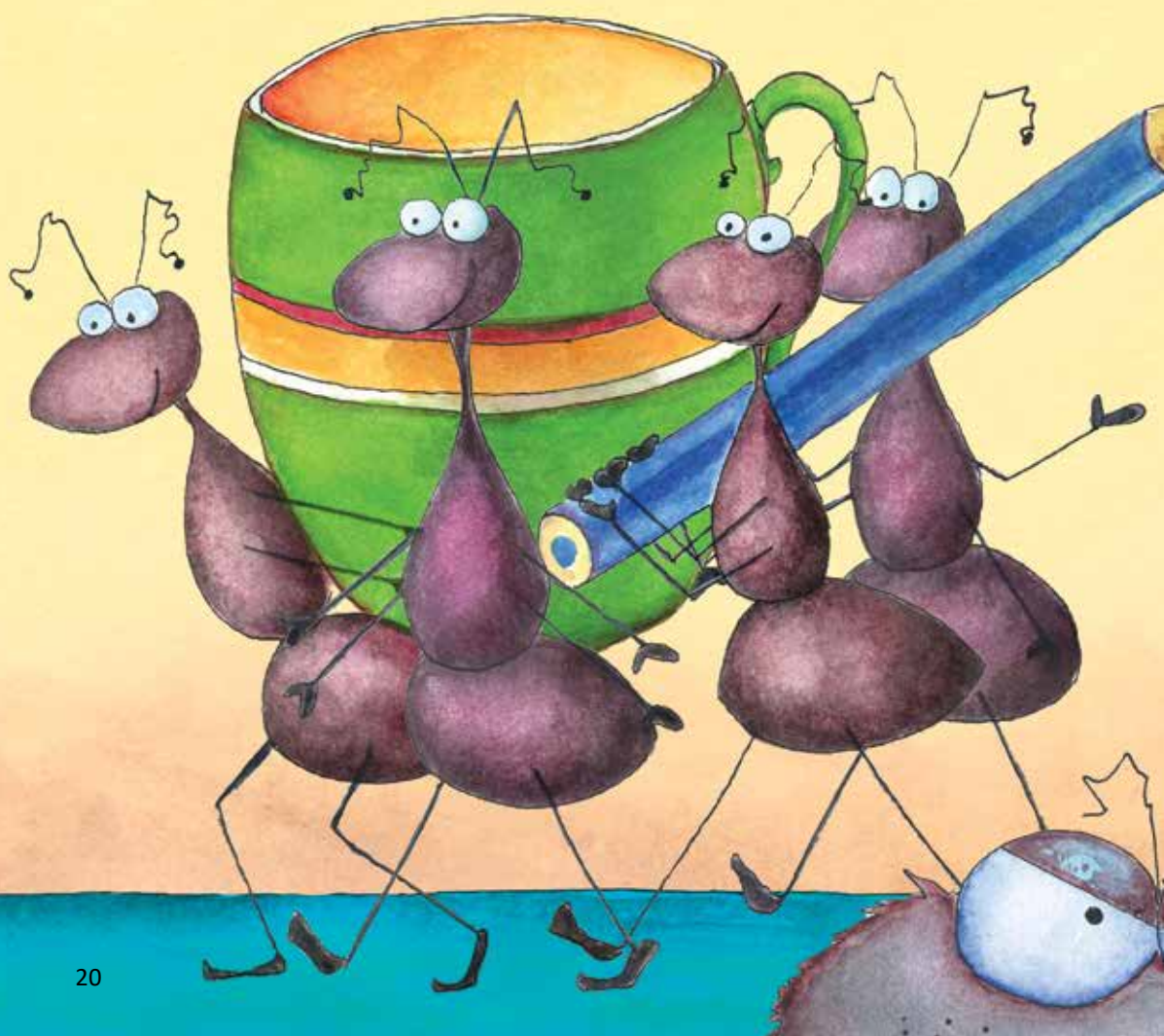

Biroul era sufocat de cărți, caiete, culori, carioci, pahare. Pe scaun se înălța un turn de haine, iar sub pat era acea sticlă cu suc de care habar nu avea cum ajunsese acolo.

– Dacă furnicile scapă vreun creion și îi trezesc pe ai mei? Ce ar zice dacă ar veni și ar găsi camera plină de arici și furnici?

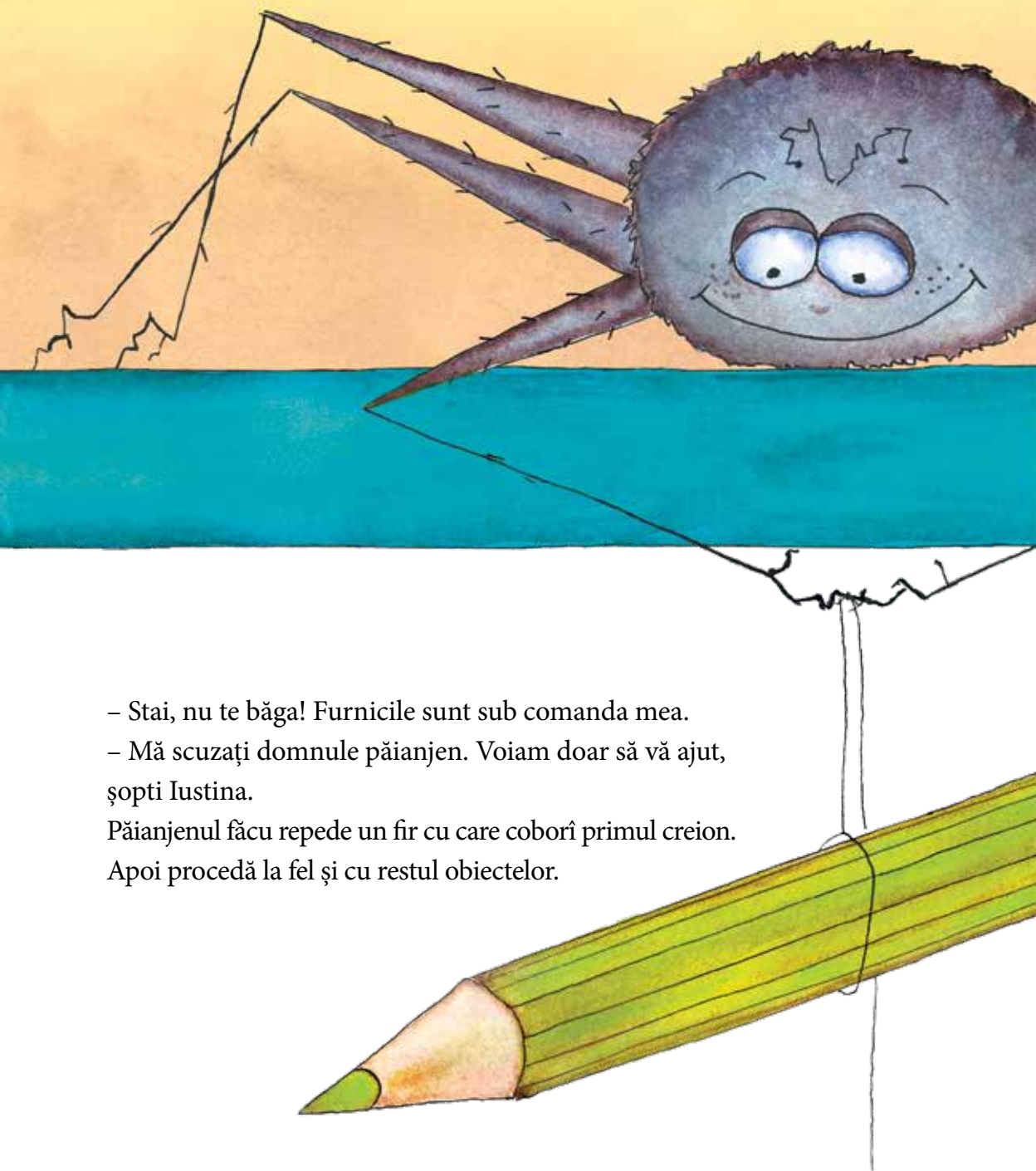
– Sincer să fiu, va veni și un păianjen. El nu are ce să-ți aducă, dar, fiind curios din fire, nu am putut scăpa de el. Dar, nu te teme, nu e periculos, chiar dacă are o înfățișare nu tocmai prietenoasă. A, uite-i, au sosit!

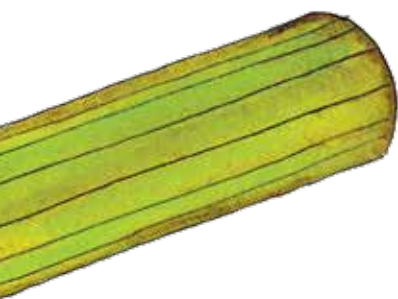
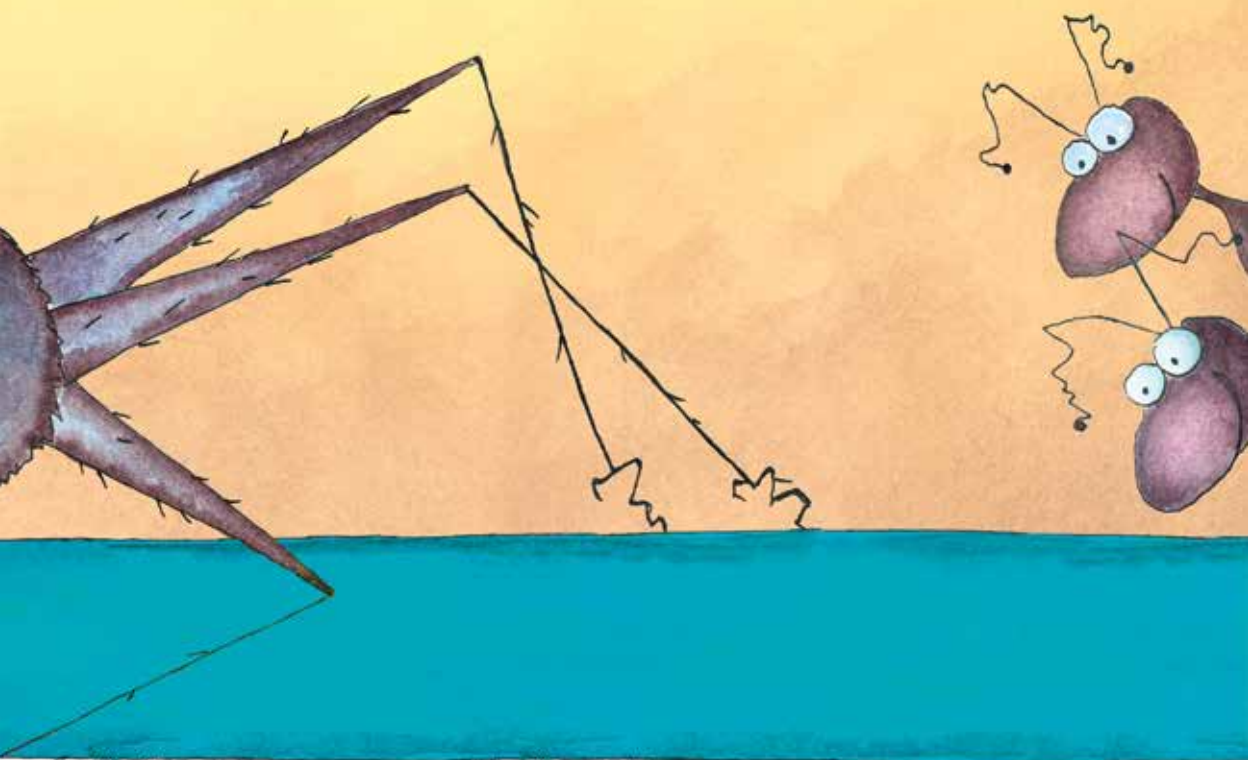
Pe pervazul ferestrei își făcură apariția niște creioane și o căniță mică de plastic, pe care Iustina o folosea la pictură. Asta înainte de dispariția ei misterioasă. Toate acestea se deplasau încet, purtate de un șir lung de furnici.

Ajunseseră chiar la marginea pervazului. Iustina se repezi să le ia. Însă, când să pună mâna pe cană, un păianjen mare și păros îi făcu semn să se oprească.

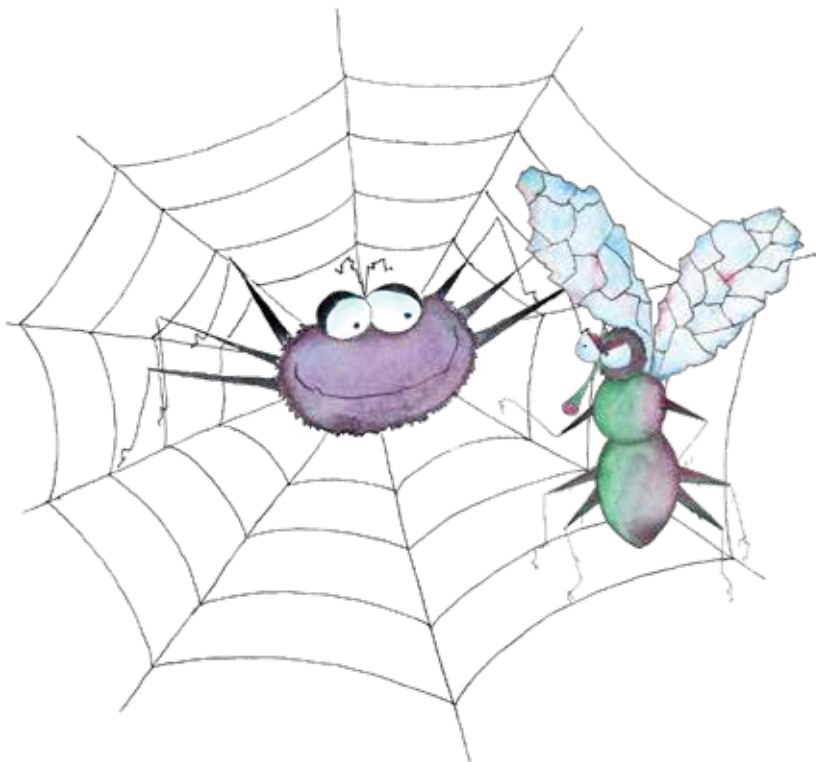

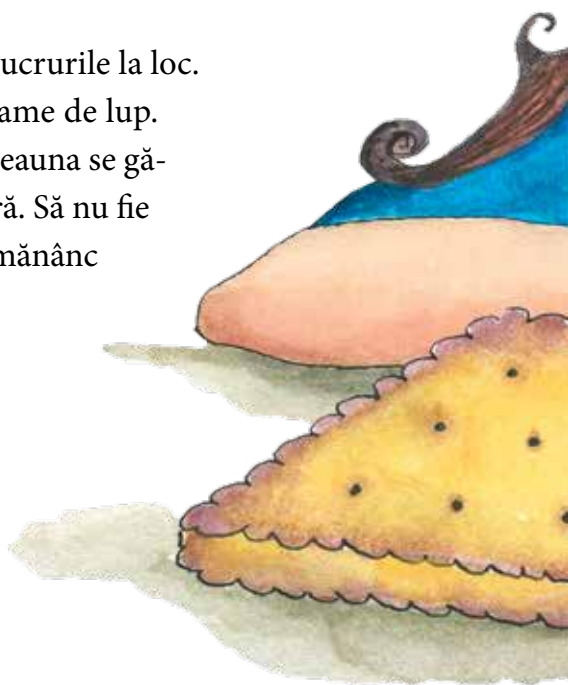
- Stai, nu te băga! Furnicile sunt sub comanda mea.
 - Mă scuzați domnule păianjen. Voiam doar să vă ajut, șopti Iustina.
- Păianjenul făcu repede un fir cu care coborî primul creion.
Apoi procedă la fel și cu restul obiectelor.

- Gata! Misiune îndeplinită. Haideți să ne tragem sufletul puțin. Nu a fost o treabă tocmai ușoară, zise el privind încruntat spre Iustina.
- Bine, de acum înainte voi avea grijă de lucrurile mele. Nu vreau să vă mai dau bătăi de cap. Deși, eram convinsă că cineva îmi ia lucrurile și le duce prin grădină.
- Chiar așa? se strâmbă păianjenul și privi prin cameră.
- Ăăă... Sau poate nu voiam, de fapt, să recunosc că sunt dezordonată, zise Iustina și își coborî privirea.

– Bine, bine! De acum încolo, să îți pui lucrurile la loc.
Dar să știi că acest efort ne-a făcut o foame de lup.
Nu ai ceva bun pe aici? Am auzit că totdeauna se gă-
sește câte ceva de ronțait la tine în cameră. Să nu fie
însă vreo muscă sau țânțar, căci nu mai mănânc
așa ceva. Am devenit vegetarian. Plasele
pe care le fac sunt doar de frumusețe.
Muștele prinse în ele le eliberez imediat,
cerându-le scuze.
– Cred că am ceva biscuiți pe aici,
zise fetița.

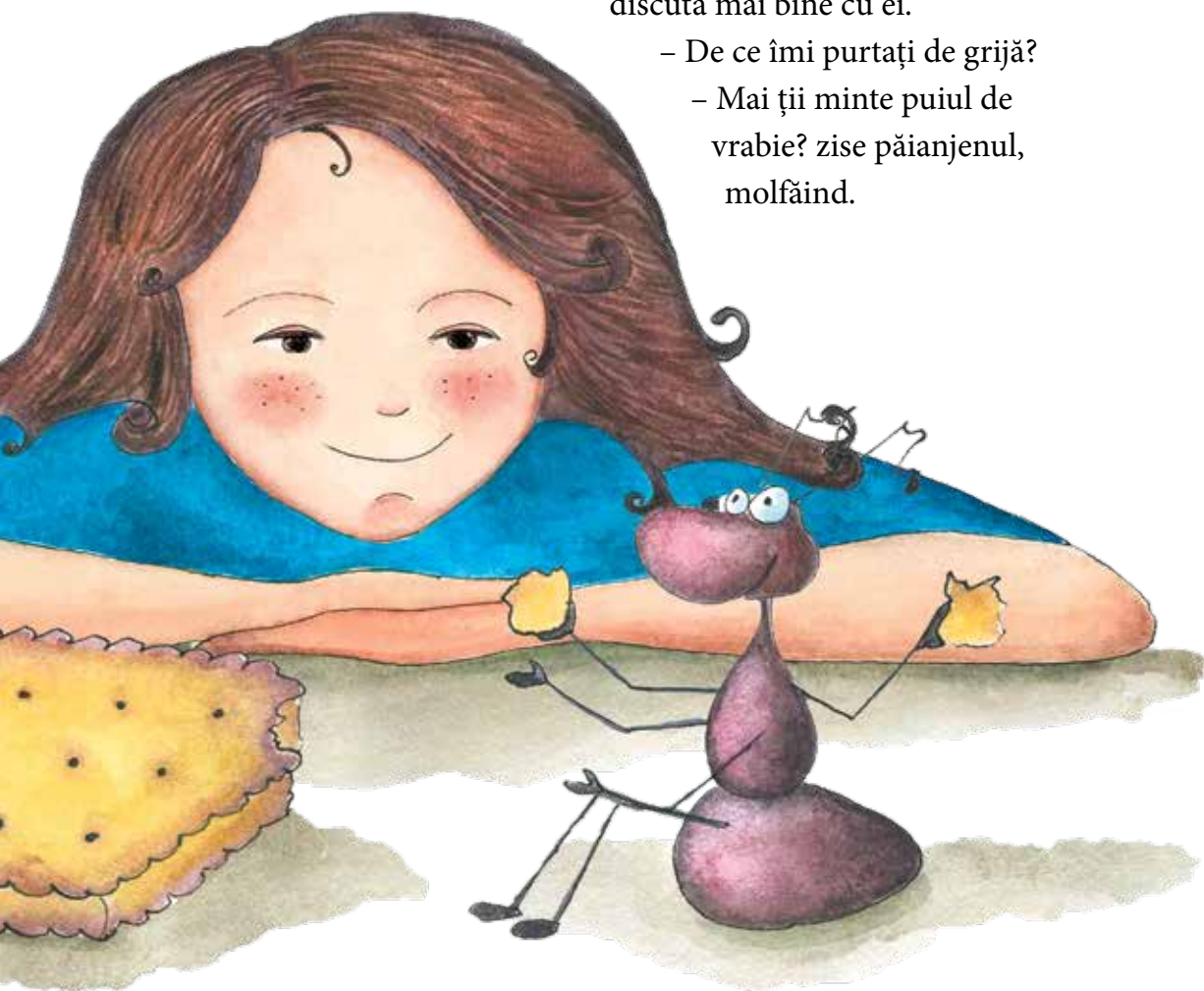
Luă unul și, punând cu grijă o coală de hârtie pe podea, îl făcu bucățele mici. Se adunară toți în jurul ei și, pentru o vreme, se auziră doar plescăieli fericite. Bineînțeles că veniseră și cei doi arici să ia masa.

– Știți ce nu înțeleg? zise Iustina.

Se întinsese și ea pe burtă, pentru a putea discuta mai bine cu ei.

– De ce îmi purtați de grijă?

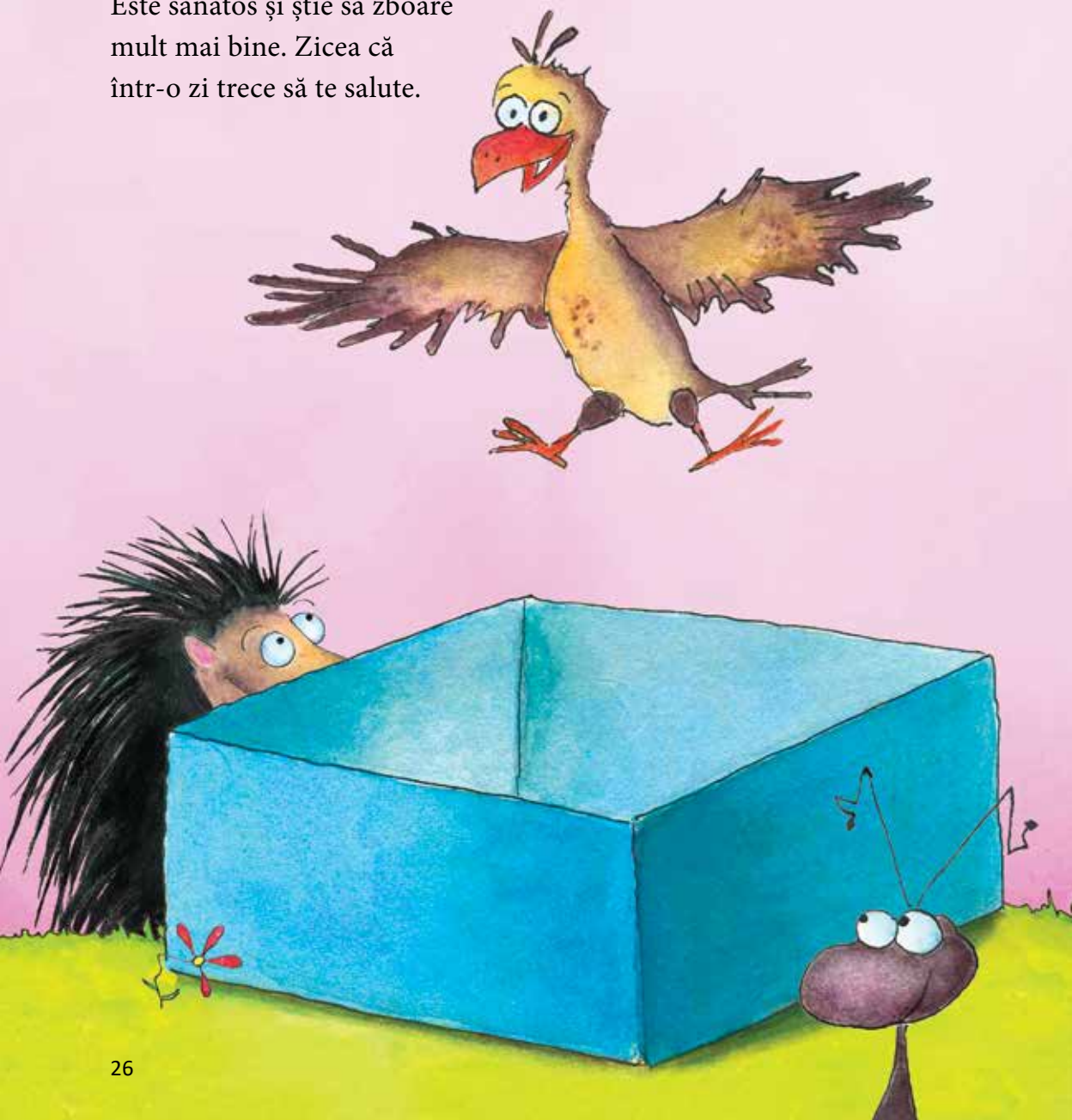
– Mai ții minte puiul de vrabie? zise păianjenul, molfăind.

– Acela care a căzut săptămâna trecută în grădină? spuse Iustina. Zăcea în iarbă și tata a spus că va muri, dar eu nu am renunțat. L-am pus într-o cutie. De dimineață și-a revenit și a reușit să zboare. Am fost atât de fericită!

– Da, și noi ne-am bucurat. Dacă nu l-ai fi ajutat tu, cu siguranță ar fi murit. Atunci ne-am dat seama cât de mult ții noi. Puiul îți transmite salutări.

Este sănătos și știe să zboare mult mai bine. Zicea că într-o zi trece să te salute.

– Ce bine îmi pare! Dar nu a fost deloc înțelept din partea lui să zboare cât încă nu era pregătit.

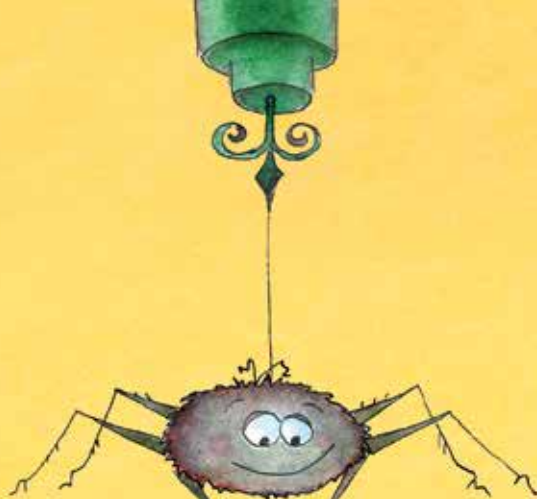
– Ei, am aflat de ce a făcut asta, zise unul dintre arici. Era supărat pe părinții lui pentru că nu îl mai băgau așa de mult în seamă. Și asta din cauza frățiorului lui cel mai mic, proaspăt ieșit din găoace.

– Prostuțul! Spuneți-i că și eu am un frățior de un an și ceva, Cristian. Știu cum este. Nu trebuie să fie supărat. Părinții lui îl iubesc la fel de mult, chiar dacă acum nu mai au atâta timp pentru el. Iar ca să nu mai fie gelos, să înceapă să aibă grijă de frățiorul lui.

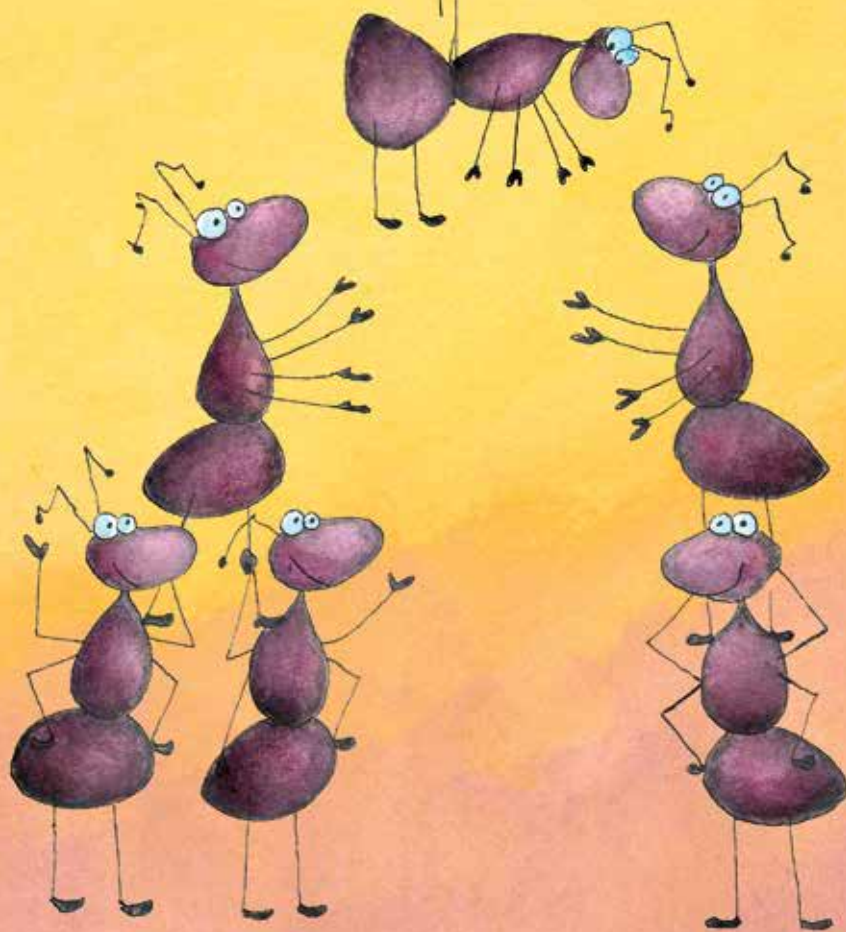
– Să știi că așa este. Bravo!

– Mulțumesc, zâmbi Iustina, apoi adăugă repede: Mi-a venit o idee! Haideți să fac un desen cu voi.

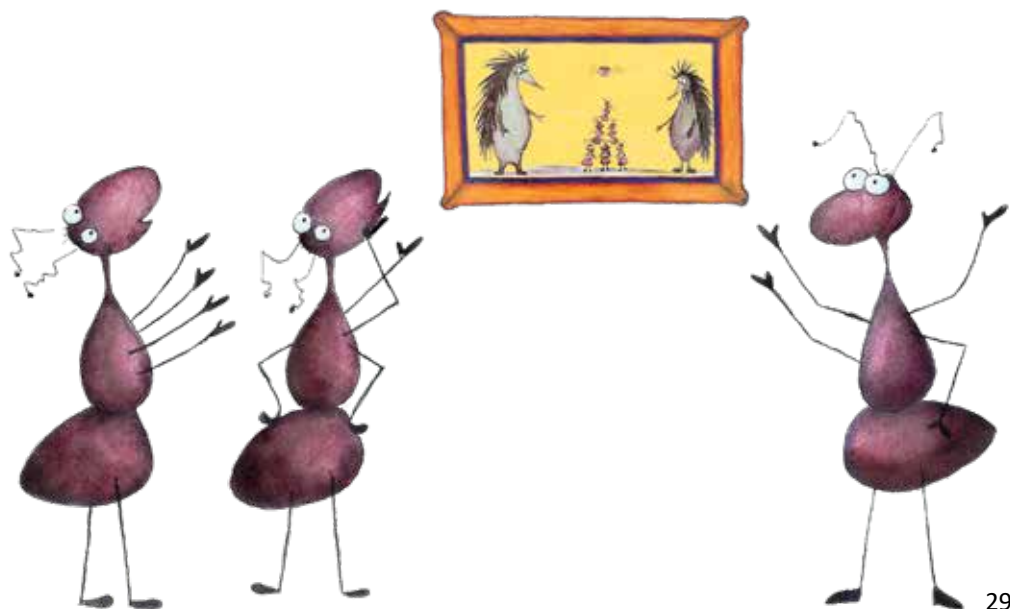
– O idee minunată! Începură să ȝopăie aricii și
furnicile, ba chiar și păianjenul.

Însă, lucrurile s-au complicat atunci când furnicile au hotărât să facă un turn din trupurile lor. Asta ar fi dat foarte bine în desen, ziceau ele. După mai multe încercări, cu ajutorul păianjenului, care se sui pe lustră și de acolo, cu un fir, puse în vârful piramizii și ultima furnică, totul a arătat perfect. Lumea a fost mulțumită de cum arăta desenul, așa că Iustina a trebuit să facă mai multe copii. Una atât de mică, încât a avut nevoie de o lupă pentru a putea desena pe o bucățică de hârtie. Aceasta urma să fie pusă la loc de cinste în sufrageria din mușuroiul furnicilor.

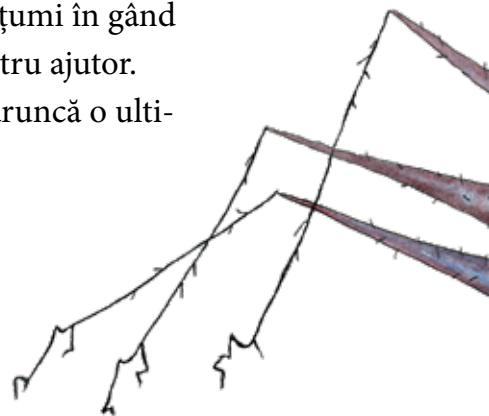
Păianjenul ceru să i se facă neapărat un portret, dar fetița i-a promis că se va ocupa de asta în altă zi. Deja era târziu. Păianjenul păru că înțelege.

Tablourile fiind terminate, așezară cu toții lucrurile Iustinei la locul lor, apoi își luară rămas bun.

A doua zi de dimineață părinții veniră în inspecție. Nu le venea să-și creadă ochilor văzând ordinea din cameră. Iustina le mulțumi în gând micilor ei prieteni din grădină pentru ajutor. Când să iasă pe ușă, tatăl Iustinei aruncă o ultimă privire în cameră.

Deodată, se încruntă.

– Iustina, ce caută pe lustră aceea șoseta? Să nu-mi spui că a pus-o un păianjen, se uită el lung spre fetiță.

Și chiar avea dreptate. De supărare că Iustina nu îi făcuse portretul atunci când a vrut el, păianjenul venise pe furiș și îi pusese șoseta pe lustră.

Însă, Iustina nu s-a supărat și i-a făcut un portret foarte reușit păianjenului, cu care acesta se laudă acum peste tot.

